

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 235.

Tiende Session.

56de Møde.

Onsdagen den 15de Decbr. Kl. 1.

(Kortsat.)

Winther (fortsat): Jeg troer, at det, der har ledet den jydsk Stænderforsamling, og det, som har ledet Rigsdagen, da den vedtog Loven af 31te Juli 1853, fornemmelig har været de merkantile Hensyn, og at der deri ikke er fremdraget saa stærkt de militaire og politiske Forhold, som Tilældet var, da Loven af 4de Marts 1857 blev vedtagen. Jeg har den Overbeviisning, at Jylland vil være knyttet ligesaa fast til Verne og vil ad Havets Vej søge til Verne med Alt, hvad det naturligen kan bringe dertil, og gjøre det i en Udstrækning, som det er naturligt, uden nogen Jernbane paatværs i Jylland. Jeg mener saaledes, at der i de af mig ansførte historiske Momenter, ligger en god Støtte for at ansee Loven af 4de Marts 1857 som et Misgreb, fremkommet under Trykket af uheldige politiske Omstændigheder.

Den tredie Betragtning, som ledede mig til at komme frem med dette Forslag, var af finantiel Natur. Det forekom mig, at være urigtigt, at en Lov, der indeholdt saa vigtige finantseftelle Bestemmelser som Loven af 4de Marts 1857, der i sin § 7 giver Udsgt til en Rentegaranti for et Beløb af indtil 8,000,000 Rd., skulde henligge i lang Tid. Dersom Regjeringen brugte den, vilde det let kunne see, at den kom til aldeles at forrykke vor finantseftelle Stilling, og navnlig forrykke den Status, som havde ligget til Grund hos

Rigsdagen ved Vedtagelsen af mange senere Love af finantseftel Betydning; paa den anden Side kunde det være, at Regjeringen af Hensyn til Finantserne kunde finde sig nødsaget til, selv om ellers antagelige Forslag fremkom, at maatte afvise disse, fordi den finantseftelle Stilling, som havde været til, da Loven blev given, ikke mere var tilstede, og at det da kunde komme til at skade Sagen i det Hele maaffee for en meget lang Fremtid.

See vi dernæst hen til, hvorledes vor Pengestilling her i Landet er bleven siden den Tid, Loven af 4de Marts 1857 blev given, ja, da have vi oplevet Pengekrisen; Landets Kræfter ere ikke de samme, som da Loven af 4de Marts udkom, og det forekom mig derfor, at det kunde fortjene en ny og alvorlig Overveielse, om det virkelig var rigtigt at indlade sig paa et Forslag af en saa vidtgaaende finantseftel Betydning med Hensyn til en Jernbane, som dog fra saa Manges Side er bleven anseet for saa lidet henstgtsmæssig.

At Lovforslaget heller ikke er af en saadan Beskaffenhed, at det er meget indbydende for Folk andetstedsfra at komme og tilbyde deres Penge dertil, det troer jeg, at jeg begyndte med at nævne, og jeg skal atter udtale som min Overbeviisning, at jeg nødvendig vilde være Actionair i en saadan Jernbane; det er min Overbeviisning, at det vilde blive et meget lidet lønnende Foretagende for dem, som gave sig af dermed, naar man erindrer, at Loven ogsaa fastsætter den Betingelse, at de, der gaar ind paa at anlægge Jernbanen, tillige skulde drive den. Denne Jernbanes Drift kan komme til at svie haardt til dem, som blive nødte til at overtage den.